

Arrest

nr. 265 783 van 20 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren op [...]1977.

Op 2 mei 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 februari 2020 verklaarde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 237 751 van 1 juli 2020 verwierp de Raad het beroep.

Op 25 augustus 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 september 2020 diende verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 oktober 2020 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 254 254 van 10 mei 2021 verwierp de Raad het beroep.

Op 24 juni 2021 diende verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2021 verklaarde het CGVS dit internationaal beschermingsverzoek onontvankelijk.

Op 19 september 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend bij de Raad.

Op 19 september 2021 legde de gemachtigde een inreisverbod van 2 jaar op aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door PolBruno op 18.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : L.

voornaam : D.

geboortedatum : [...]1977

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.09.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“II.1.1. Verwerende partij stelt het volgende bij het nemen van het inreisverbod:
(...)”*

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.P § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, eerste lid VW stelt dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Daarnaast stelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat verwerende partij rekening dient te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij:

Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu vermeldt de bestreden beslissing louter de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij. Verwerende partij heet op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de andere aspecten in het dossier, zoals de verregaande integratie van verzoekende partij en de medische toestand van verzoekende partij.

Zo werd in maart 2020 reeds bevestigd door een psycholoog dat verzoekende partij sinds 18 november 2019 in behandeling is omwille van de trauma's die zij heeft opgelopen in haar land van herkomst. (stuk 3)

Zo wordt bevestigd dat verzoekende partij lijdt aan insomnia, nachtmerries, vrees voor nieuwe trauma's en vrees voor haar leven, geheugenverlies,...

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

De bestreden beslissing heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Bovendien is de beslissing bijzonder pover gemotiveerd.

De verwerende partij zal wellicht repliceren dat zij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 2 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 2 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige (adequate) motivering ter zake.

II.1.3. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 2 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

*II.1.4 Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, artikelen 74/11, §1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet
Het middel is ernstig en gegrond."*

Verzoeker citeert artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet waarin onder meer bepaald wordt dat rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier. Vervolgens citeert hij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en met de gezondheidssituatie van de derdelander. In casu vermeldt de gemachtigde niet meer dan dat verzoeker illegaal is en heeft hij volgens verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met andere aspecten in het dossier, zoals zijn verregaande integratie en zijn medische toestand. Verzoeker wijst erop dat in maart 2020 werd bevestigd door zijn psycholoog dat hij in behandeling is omwille van trauma's opgelopen in het land van herkomst. Hierin wordt gewezen op het feit dat hij lijdt aan slapeloosheid, nachtmerries, vrees voor nieuwe trauma's en voor zijn leven. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde de materiële motiveringsplicht geschonden. Hij stipt aan dat de gemachtigde inderdaad beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid maar net daarom meent verzoeker dat de gemachtigde moet motiveren waarom hij quasi automatisch heeft gekozen voor een termijn van twee jaar en niet voor een mindere termijn. Immers hoe groter de discretionaire bevoegdheid, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom hij gekozen heeft voor een termijn van twee jaar aangezien de gemachtigde niet kan doen alsof de termijn van twee jaar automatisch uit de wet volgt. Verder stelt

verzoeker dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidsstoets moet in acht nemen waarbij de duur van het inreisverbod evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Verzoeker concludeert dat de artikelen 74/11, § 1, 74/13 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, maar een inreisverbod, zodat niet dienstig een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden.

Verder stipt de Raad aan dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het respect voor de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat voor de vaststelling van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij kan eveneens gevolgd worden dat thans de motivering aangaande de duur van twee jaar eerder summier is en dat enkel wordt gewezen op verzoekers illegaal verblijf in België en het belang van de immigratiecontrole. Echter, zoals blijkt uit het administratief dossier, en verweerder stipt dit terecht aan in de nota, kreeg verzoeker op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing werd ook aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 september 2021, net als de thans bestreden beslissing. Bijgevolg was verzoeker ook op de hoogte van de motieven in de bijlage 13septies, toen hij kennis kreeg van het inreisverbod. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt eveneens gemotiveerd dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. In de bestreden beslissing zelf wordt ook verwezen naar het feit dat verzoeker werd gehoord door de politie op 18 september 2021 en dat in de beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Dit gehoor, dat daags voor het nemen van de bestreden beslissing werd afgenomen, bevindt zich in het administratief dossier. Uit dit gehoor blijkt dat verzoeker op de vraag waarom hij niet teruggekeerd is of niet kan terugkeren naar zijn herkomstland heeft geantwoord dat dit is omwille van veiligheids- en politieke redenen. Verder verklaarde verzoeker inderdaad dat hij geen familie en geen kinderen heeft in België. Op de vraag of er een ziekte is die hem

verhindert terug te keren naar zijn herkomstland, antwoordde verzoeker dat hij denkt van niet maar dat hij niet zou willen terugkeren naar zijn land. Verder vroeg men eveneens of er andere informatie is, die verzoeker wenste te geven, waarop verzoeker heeft geantwoord dat er op dat moment geen elementen waren waarvan hij kennis heeft. In deze omstandigheden blijkt aldus dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om op eventuele medische problemen of andere problemen te wijzen die hem verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker heeft hierbij geen medische problemen aangehaald, noch gewezen op zijn integratie in het Rijk. In een dergelijke situatie meent de Raad dan ook dat de gemachtigde er niet strikt toe was gehouden te vermelden dat verzoeker heeft verklaard geen medische problemen te hebben die een terugkeer in de weg staan. Het feit dat verzoeker thans in het verzoekschrift wel wijst op een psychologisch attest van 9 maart 2020, dat gewag maakt van psychische problemen en dat blijkens het administratief dossier ook reeds werd voorgelegd in het kader van een eerder verzoek om internationale bescherming, doet hieraan geen afbreuk. Het kwam verzoeker immers toe, wanneer hij zeer recent nog werd bevraagd over eventuele medische redenen die een terugkeer in de weg staan, om hierop te wijzen.

Verder blijkt wel dat verzoeker, in dat verhoor daags voor de bestreden beslissing, heeft verklaard te vrezen voor zijn veiligheid omwille van politieke redenen, maar in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, van dezelfde datum als de bestreden beslissing, wordt verwezen naar het feit dat verzoeker in het Rijk meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend, die evenwel aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Die motieven dienden niet herhaald te worden in het bestreden inreisverbod.

Ten overvloede blijkt dat verzoeker daags na het nemen van de bestreden beslissing opnieuw werd gehoord in Merksplas in aanwezigheid van een tolk en dat hij op de vraag waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren, opnieuw heeft geantwoord dat hij in conflict ligt met mensen, dat hij een zaak heeft gehad in Albanië in bosbeheer, een houthandel en zaken deed met verschillende gemeenten. Hij verklaarde een conflict te hebben met een drietal personen en al een aantal keer in het ziekenhuis te zijn opgenomen met zware verwondingen. Er werd ook nog opnieuw gevraagd of verzoeker een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar het herkomstland. Op die vraag antwoordde verzoeker dat hij in het verleden verwond is geweest met een vuurwapen en hij na de operatie daar nog steeds last van heeft. Uit dit alles blijkt duidelijk dat verzoeker telkenmale op de vraag waarom hij niet kan terugkeren, wijst op zijn veiligheidsproblemen in Albanië en dus eigenlijk op het relaas dat hij tevergeefs heeft aangebracht in het kader van verschillende verzoeken om internationale bescherming en niet langer op een psychisch probleem zoals verzoeker in het verzoekschrift aanvoert.

Waar verzoeker nog verwijst naar een "verregaande integratie" waarmee de gemachtigde geen rekening gehouden heeft voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, kan de Raad niet volgen dat verzoeker dit enigszins aannemelijk maakt. Vooraleer kan aangenomen worden dat de gemachtigde met een specifieke omstandigheid uitdrukkelijk had moeten rekening houden, moet verzoeker wel aannemelijk maken dat hij zich op die omstandigheid kan beroepen. Verzoeker verklaarde in zijn gehoor van daags voor de bestreden beslissing in België te zijn aangekomen op 8 april 2019, de bestreden beslissing dateert van 19 september 2021 zodat verzoeker bijgevolg geen langdurig verblijf in België kan aantonen. Evenmin blijkt dat verzoeker in het verzoekschrift enigszins uiteenzet waaruit zijn verregaande integratie kan blijken.

Samenvattend meent de Raad dan ook dat verzoeker geen belang heeft bij zijn argument dat wat betreft de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval, enkel met zijn illegaal verblijf en de immigratiecontrole uitdrukkelijk werd rekening gehouden en niet met zijn in het verzoekschrift aangehaalde psychische problemen en voorgehouden verregaande integratie.

Verder kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat er voor de duur van het inreisverbod geen gebonden bevoegdheid bestaat, dat de wet aan de gemachtigde in casu een discretionaire beoordelingsvrijheid biedt om een duur tot maximum drie jaar op te leggen en dat de duur evenredig moet zijn aan de relevante omstandigheden eigen aan het geval. Echter de Raad volgt niet dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht inhoudt over het waarom dat de termijn niet korter of langer is dan twee jaar.

In casu kan de Raad niet aannemen dat de duur van twee jaar kennelijk onredelijk is in het licht van de relevante specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker zijn situatie. Noch blijkt dat de gemachtigde

in zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld zodat geen schending blijkt van de materiële motiveringsplicht.

Zoals gezegd volgt de Raad verzoeker dat in casu op summiere wijze werd gemotiveerd over de duur van twee jaar, maar heeft hij er supra op gewezen dat verzoeker nog daags voor het nemen van het inreisverbod werd gehoord en daarin geen melding heeft gemaakt van psychische problemen of een integratie die zich zou kunnen verzetten tegen een terugkeer of tegen een inreisverbod met de duur van twee jaar. In een dergelijke situatie toont verzoeker dan ook zijn belang niet aan bij zijn aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES